

נבחר ♦ לתפקיד נשיא אוניברסיטת תל-אביב פרופסור **מישה מזי**. מזי נולד בארץ ב'1928, סיים ב'1952 את לימודי הרפואה בג'נבה, קיבל ב'1969 דוקטור לפילוסופיה בארץ ניברסיטת טפטס במסצ'וסטס, ארצות-הברית. כאשר הוקם בית-הספר לרפואה באוניברסיטת תל-אביב ב'1964, הצטרף אליו. למזי שתי בנות ואשה, שגם היא פרופסור באקולטת לרפואה. מזי יחליף את פרופסור חיים בן-שחר, שיסיים את תפקידו ביולי הקרוב.

מונה ♦ כראש אגף תכנון במטה הכללי, תת-אלוף **מונחם עינן**. עינן

ממונה עינן
דרגת אלוף

הועלה לדרגת אלוף בעיקבות מינוי זה, והוא מחליף את אלוף **אהוד ברק**, המשמש ראש אמ"ן. עינן נולד בארץ ב'1939, התגייס לנח"ל ב'1957 והיה חבר משק תל-יוסף. הוא בוגר המיכ"ל להל לפיקוד ומטה ובית-הספר למיל"חמה של צרפת. היה ראש מחלקת המיבצעים במטכ"ל. במילחמת לבנון היה מפקד כוחות צה"ל בגזרה המזרחית ואחר כך במרחב ביירות. הוא נשוי ואב לשלושה ילדים.

ציין ♦ השבוע את יום השנה ה'17 לניתוח מוצלח לעקירת גידול סרטני, העיתונאי **הבארשבעי יצחק שתייל**.

חוגג שתייל
שני מיי-הולדת

מאז הניתוח הוא חוגג שני ימי הולדת בשנה: האחד ביום השנה ללידתו, השני ביום השנה לניתוח המוצלח.

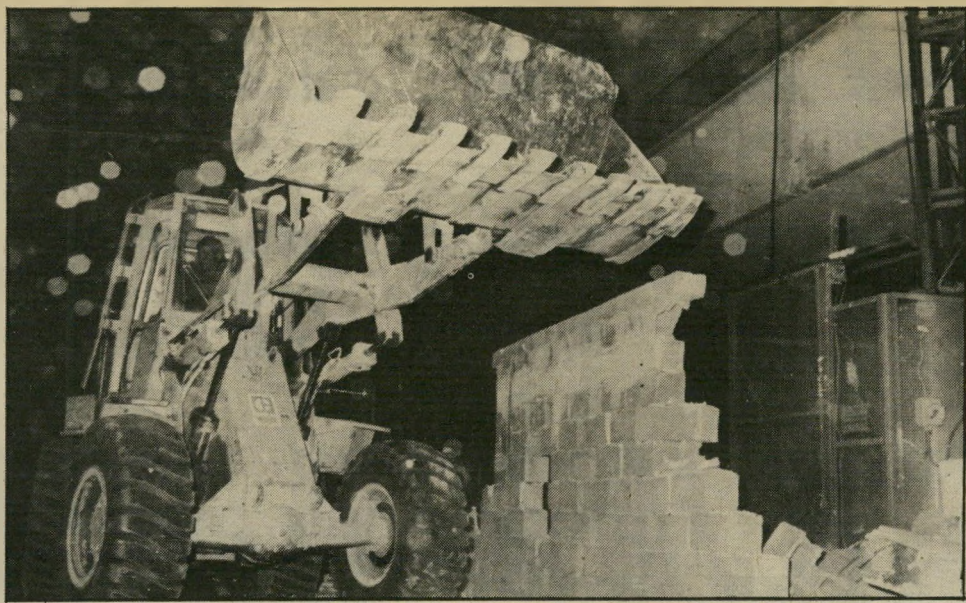
חלפו 18 ♦ שבועות מאז נרצח **אמיל גרינצווייץ** באמצעות רימון שנוקל לעבר הפגנת שלום עכשווי בירושלים. הרוצח עדיין חופשי.

חלפו 12 ♦ שבועות מאז הבטיח ח"כ **רוני מילוא** לתרום מיליון שקל לליבי"י, אם לא ייבחר מועמד הליכוד למישרת נשיא המדינה. מילוא טרם קיים את הבטחתו.

זכה ♦ בפרס על שם מנדל וטקלה ורטהיים לשירה עברית, המשורר **יעקב אורלנד**. הפרס הוענק לו על ספר שיריו עיר האובדות. הפרס הוא בסך 25 אלף שקל, וניתן לו בטקס חגיגי באוניברסיטת בר-אילן.

חוגג ♦ השבוע את יום הולדתו ה'54, הסופר **פינחס שדה**. שדה נולד בפולין ב'17 ביוני 1929 ועלה ארצה בגיל ארבע. כתב כמה סיפורי שירים וכולם תורגמו לשפות שונות. סיפרו החדש, שיצא בימים אלה, ספר הדמימונות של היהודים.

חוגג ♦ השבוע את יום הולדתו ה'51, העיתונאי **שמואל שני**. שי נולד בפולין ב'17 ביוני 1932. לארץ הגיע בגיל שנה. עובד ברשות השידור כעורך תוכניות בענייני עלייה.

דחפור עירוני הורס מיבנה של שיף
לאור המצלמות

קצת את התוכנית המקורית של הבניין, והוסיף לו שתי קומות, פרי יוזמתו. העניין לא עבר בשקט, ואחרי התריינות ממושכת ומלווה ברעמים וברקים, אולץ שיף לשלם כופר. בשלב זה החליט שיף, שוב מיוזמתו, על שינוי נוסף בתוכנית המשפצת של הבניין: עוד קומה!

גם הפעם התעוררו בעיות, ושיף טען כי היה הסכם בעל-פה בינו ובין ראש העירייה, יהושע רבינוביץ, ברבר הקומות הנוספות. רבינוביץ, בשעה שדרכברי האלה נאמרו, לא יכול היה להכחיש את הדברים. הוא כבר נפטר.

את כל היד

ה דוגמה הטריה היא זו של בניין **השק"ם**, שבשטיו התחוללה הסערה האחרונה. על גגו של הבניין ברחוב איבן-גבירול החליט שיף לבנות מלון רירות.

לפני שנה וחצי החליט שיף לשנות את היעוד של הבניין, ולהפכו בית מישוריים. בדיעבד, טוען ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, שהוא ששיכנע את שיף לשנות את היעוד. שינוי היעוד היה כרוך בתשלום מסי-השכחה, ובחתימתו של שיף למצוא מיג'רש חנייה גדול ליד הבניין.

שיף זכה בתמיכה נלהבת של ציץ, שהשתרל למען המלונאי בוועידת הנכסים העירונית וגם במועצת העירייה.

בסוף '82 הוסדר הסכם התשלומים, שעל-פיו ניתנה לשיף הנחה גדולה — למעשה מתנה — בסך 1.6 מיליון שקלים. אך שיף, כנהוג כשהוא מקבל אצבע, רצה את כל היר. הוא לא עמד בתנאי התשלום.

ציץ טוען כי הוא לא היה מופתע ביותר, משום שחברים הוזהרו אותו שזה מה שיקרה. וכך השבוע, הגיעו הרחפור העירוני, המישטרה העירונית של ציץ ברמות אנשי האבטחה של בני טל, הכתבים העירוניים והצלמים העירוניים אל בניין שק"ם, והרסו שם מיבנה בלתי חוקי, איבטחו את ההריסה ודיווחו עליה.

לשיף אין ספק שבדרך זו מבקש ציץ להוכיח לתושבי רדום-היעיר שהוא נוהג ביד קשה גם בקבלני-הצפון. התגובה הראשונה של שיף היתה, שהוא יוכיח לציץ מיהו הבוס האמיתי של תל-אביב.

אני אחיה ראש העירי" הצהיר המלונאי, והציג את האני מאמין שלו, שעיקרו: לבנות, לבנות, לבנות. אבל בינתיים התיעץ, כנראה, חיים שיף עם חבריו מתנועת החירות שהסי בירו לו שהתמודדות נגד ציץ אינה עניין פשוט כליכך. בינתיים הסתלק שיף מן הרעיון על השגת השליטון הפוליטי בתל-אביב, אבל הוא מקטיח הפתעות.

מדוע הוא רוצח

ה מלונאי חיים שיף מסביר מדוע אמר מה שאמר על **הראשהעירייה בכינוס של מועצת מחוז תל-אביב של תנועת החרות**:

למה אמרתי עליו שהוא רוצח וסינופ? אני אניד לך. התחלתי בנאום על כפר-שלם. הטענה שלי היתה שראש העירייה אחראי לכל מה שקורה בעיר, ולמה שקורה בכפר-שלם. היה צו הריסה, והיתה פעולה מאורגנת, עם כוחות גדולים כאלה של מישטרה ושל צבא. אז ראש העירייה צריך היה לדעת מה יקרה. הולך כוח אדיר כזה, צבא, מישטרה וביריונים, ועומד בחזר התימני הוא וצועק נוועלד! חכו!

אילו אני הייתי ראש העירייה, הייתי נותן לו צ'אנס. אבל זה לא נעשה. ידו בו. וכל בחור תימני כזה הוא נכס לאומי יקר. אז ראש העירייה, שהוא ראש עירייה כל-כך חרבה שנים, צריך לדעת שדבר כזה יקרה. יש אחריות. ציץ' אשם ברצח על הבחור הזה, לא המישטרה. אני חושב שהדבר הזה הוא חוסר אחריות ציבורית. לפה לא נתנו לי לבמוד! היה שם הי"ר, דייד סטון. הוא התנגד שאני אגע בנושאים רגישים כאלה. אבל אני חושב שבתנועה לאומית, שבנויה על חזר ויחש, הייבוס לומר את האמת וכל האמת. אני אומר את האמת, ואת כל האמת. אבל ציץ'! כשהוא אומר שהוא לא ירוח — אפשר להאמין לו? זו האמת שלו מאתמול, וגם זו לא אמת.

שלמה להט סרוב להגיב על האשמתיו של שיף. הוא מוכן להתייחס אליו רק כאל חלק ממיעוט אססי, שמעלה בעיות אישיות.

דוגמה בתימית: אחרי ש' קנה שיף את מלון מרינה בבתים, החליה התדיינות ממושכת מאוד בינו ובין עיריית בתים על יתרת חוב עירוני בסך שלושה מיליון שקלים, ששיף לא הסכים לשלם כתנאים שדרשה העירייה. הפעם התערב לטובת שיף חבר שלישי שלו: שר הפנים יוסף בורג, שהשתרל אצל

העירייה למען תנאים טובים יותר לתשלום החוב. בשלב מסוים אף הועלתה הא' פשרות, שמישרדהפנים יושלם את חובו של שיף. בסופו של דבר הושג הסדר.

דוגמות תל-אביביות: הרור' גמה הירועה ביותר עד כה היא זו של מלון דיפלומט. שיף החליט לשנות

שיף עם שרון
השר החביב

השיטה היא פשוטה: לחוג תגר יש רשימה שמית ארוכה של אודרי תנועת החרות. בכל פעם שמתעורר הצורך, נשלפת הרשימה ומתפרסמת על פני עמודים שלמים בעיתון יומי, עם טקסט קצר מעל לשמות. לא תמיד נשאלים החותמים על הסכמתם.

שיף מתגאה ביחסיו הטובים עם השרים ובהשפעתו עליהם. הוא אוהב לשבת בראש שולחנות הנשיאות בכינוסים שונים, ובמיוחד הוא אוהב חברת פרופסורים וכינוסים של פרופ' סורים.

הוא משתדל שבכל פעם שיש מסע של "הרוב הדומם" לא יישכחו הפרופ' סורים, ולא מוזמן הוא ערך כינוס של פרופסורים למען חביבו, אריאל שרון. לא היה צורך בפרופסור למתמטיקה כדי למנות את הפרופסורים בכינוס הפרופסורים של שיף.

אך התחביב הפוליטי של שיף אינו מסיה את דעתו של המלונאי מן העיקר. הוא קורם כל איש-עסקים, ואינו מתבייש בזה. כאשר יש טענות נגדו, שיף מכחיש, מכחיש, מכחיש.

"אני אינני איש זיכול", אומר שיף להעולם הזה, "אני סוחר, אני תעשיין. אני עוד לא עמדתי לפני שום תביעה, לא פלילית ולא אחרת. אם אני צורך — אני נלחם!"

ושיף יודע להילחם.

דוגמה ירושלמית: לפני כמה חודשים ערכה מפקחת מטעם מישרדהבריאות ביקור יסורי במלון דיפלומט הירושלמי, ותיארם את מראה עיניה. הנה כמה מהמראות: הקירות והחריטה במיטבחים השונים מלוכלכים... הריצפה שחורה ומחוס'פת. בריצפה מוצפים שוליות-מים מלוכלכים... החלונות בחלקם שבורים ומלוכלכים והרשות מאובקות... הצידור הדלתות מלוכלכות ומוזהמות... הצידור המיטבחי ומיתקני-הבישול מלוכלכים ומוזנחים... חדרי הקיור אינם נקיים ומוזנחים... הריצפת-הכלים במיטבכ המרכזי מתבצעת בחדר שבו תנאים תברואתיים ירודים עד להחריד... אין הפרדה מוחלטת באיחוסן, בהכנה וכעיסוד בין מזון גולמי ובין מזון מבושל... החיתוכים במבושלות נמצאו על השולחן ומן רב, כשזובכים מתעופפים סביבם ונוגעים בהן... חלק רב של העובדים עברו בכגרי-עבודה מלוכלכים מאוד... למיספר רב של העובדים היו פצעים, ביניהם דלקתיים... ריח צחנה נורף מהפתחים כצנרת הכיוב.

מנהל המלון וחיים שיף אומנם טענו כי מיהרו לתקן את הפגמים, אך אחרי כמה חודשים לקו עשרות אנשים שהתאכסנו במלון דיפלומט שבירור שלום בהרעלת קיבה. שיף אומר: "לפעמים אפשר לקבל הרעלה גם מכוסמים. אני יודע איוו תאפלה הם עשו בחדרים? זה לא מהמיטבכ".

מישרדהבריאות חשב אחרת, ובי קש לסגור את המלון. לא היה גבול לזעמו של שיף. הוא הגיע למישרדהבריאות בירושלים, ביקש לפרוך לחדרו של שרהבריאות, אליעזר שוסטק, שלפי דברי שיף הוא ידירו הטוב מה 40 שנה.

הדלת הפרידה באומץ בין שיף ובין ידידו, ושיף נאלץ להסתפק בתלישת כף המנועל.

זה לא היה הכל. חיים שיף גם האשים במישפט פקיד בכיר במישרר-הבריאות כי ביקש ממנו שוחד, בצורת איכסון בבית-המלון. שבועיים אחר-כך העיר דב שיף, בנו של חיים, והכחיש שהפקיד ביקש שוחד. הוא אמר רק שהפקיד שאל כמה עולה השעות במלון. המישפט הזה עדיין לא נגמר.

דוגמה רמת-גנית: חיים שיף רצה לבנות באיזור וילות ברמת-גן בניין בן תשע קומות. השכנים התנגדו, ואושרו לשיף רק שמונה קומות. שיף, כתתאם לנהוג אצלו, החליט להיצמד לתוכנית המקורית, שבה היו, כזכור, תשע קומות. העירייה התנגדה, ושיף התפלא על כך, משום שראש העירייה, ישראל פלד, הוא חבר טוב שלו, בדיוק כמו שוסטק.

השופטת במישפט הכריעה לחובתו של שיף.